

Arrest

nr. 234 261 van 19 maart 2020
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VAN DER LINDEN
steenweg op Antwerpen 48
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VAN DER LINDEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart België te zijn binnengekomen op 14 februari 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 maart 2018.

Verzoekster verklaart België te zijn binnengekomen op 25 september 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 oktober 2018.

1.2. Op 12 april 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 15 april 2019 aangetekend naar verzoekers verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

1.3. De beslissing ten aanzien van R. P. B. H. (verzoeker):

“A. Feitenrelaas

U, B. H. R. P., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en lid te zijn van de Kerk van de Adventisten van de Zevende Dag. U bent geboren in Lejanias, Colombia, op 13 september 1984. Uw vader, J. Ro. R. (...) verliet Colombia toen u nog jong was om naar België te reizen, waar hij een asielaanvraag indiende op 16 april 1992. Deze asielaanvraag werd geweigerd. Uw vader keerde terug naar Colombia doch niet voor lang. Op 22 november 1999 bevond hij zich weer in België waar hij opnieuw een asielaanvraag deed, die ook een negatief antwoord kreeg. Uw vader verblijft sindsdien in België en heeft ondertussen de Belgische nationaliteit. Uw moeder, C. P. M. (...) reisde ook naar België in 1999, en deed eveneens een asielaanvraag die geweigerd werd. Ook zij verblijft sindsdien in België, met een verblijfsvergunning voor 5 jaar. Uw grootouders zorgden voor u in afwezigheid van uw ouders. Uw zussen slaagden er in naar België te reizen om uw ouders te vervoegen, maar u en uw broer W. E. bleven achter in Colombia.

U hebt de lagere school afgemaakt en bent dan gestopt met school op de leeftijd van ongeveer 12 à 13 jaar. U leerde een stiel bij uw ooms, die aan auto's werken als carrossier en mechaniker. In de streek waar u woonde waren guerrilla's van het FARC aanwezig, en toen het conflict tussen de FARC enerzijds en het Colombiaanse leger en de paramilitairen anderszijds opflakkerde hielp uw moeder u om naar Venezuela te verhuizen. U was toen ongeveer 21 jaar oud. U keerde nog af en toe terug naar uw herkomststreek om uw grootmoeder te bezoeken. Tijdens die bezoeken leerde u L. Y. B. F. (...) kennen, met wie u bent getrouwd op 24 september 2009. Uw vrouw is bij u komen wonen in Venezuela. Jullie hebben samen twee dochters, waarvan de oudste is geboren in Venezuela. In 2013 verslechterde de toestand in dat land echter significant, en jullie besloten in 2013 dat het beter zou zijn om terug te keren naar Colombia. U vestigde zich in Granada, Meta, en vond het daar na een jarenlange afwezigheid moeilijk om werk te vinden. Uw broer, W. E. R. P. (...), woonde op dat ogenblik met zijn gezin in Lejanias maar verliet het dorp in 2015 wegens de aanwezigheid van de guerrilla's. Hij bracht zijn gezin onder in Granada, Meta, terwijl hij zelf verbleef waar hij werk kon vinden. Zelf maakte u gebruik van een opportuniteit begin 2016 om als beheerder van een boerderij in uw geboortedorp, Lejanias, te gaan werken. U ging daar dus wonen met uw gezin. W. E. verliet op 16 augustus 2016 Colombia omwille van problemen die volledig los staan van de door ingeroepen feiten. Zijn echtgenote reisde hem achterna in september 2017 en op 14 november 2017 dienden zij allebei in België een verzoek tot internationale bescherming in.

Nadat u enige tijd in Lejanias woonde werd u er zich van bewust dat een dissidente groep binnen het FARC vergaderingen belegde in het dorp. U ging er niet naartoe omdat u zich afzijdig wilde houden: u was het immers niet eens met de politieke overtuigingen van deze groep. Via uw vrienden hoorde u wel wat er zoal werd gezegd op die vergaderingen. Op 6 augustus 2017 was er een grote vergadering waarop werd aangekondigd dat iedereen geld moest betalen aan de splintergroep die de controle had over de streek. De volgende dag werd Lejanias bezocht door mensen van het openbaar ministerie. Zij hadden foto's bij en wilden de guerrillaleiders identificeren die op de foto's stonden. U was zelf niet aanwezig toen het openbaar ministerie kwam aankloppen, maar uw vrouw wel. Aangezien jullie nooit naar de vergaderingen gingen, kenden jullie de guerrilla's niet, en zij vertelde dit dan ook aan haar bezoekers. Een dag later werd D. D., de eigenaar van de boerderij waar de guerrilla's de zondag voordien verzamelen geblazen hadden, vermoord toen hij inkopen ging doen. In het dorp geloofde iedereen dat hij door FARC-guerrilla's was vermoord. De overheid begon met operaties tegen deze splintergroep van de FARC, waarbij doden en gewonden vielen. De guerrilla's waren echter niet uitgeschakeld. Ze keerden later terug in het dorp en stelden een avondklok in, omdat de dorpingen hen verraden hadden. Er werden nog andere moorden gepleegd die werden toegeschreven aan de guerrilla's. Ongeveer twee maanden na deze gebeurtenissen was u onderweg om inkopen te doen toen u werd tegengehouden door guerrilla's. Zij vroegen waarom u nooit deelnam aan hun vergaderingen. U legde uit dat u dat niet wilde doen, waarop ze te verstaan gaven dat u het dorp diende te verlaten als u hun regels niet wilde gehoorzamen. U werd bang en besloot met uw gezin te vertrekken uit Lejanias. De guerrilla's hielden u vanop een afstand in het oog en eind 2017, begin 2018 had u alles geregeld om terug te verhuizen naar Granada.

Daar vond u echter ook geen rust: u werd geschaduwd door mannen op motoren en er kwamen mensen naar u vragen. U besefte dat de “autodefensas”, een paramilitaire militie, u beschouwde als spion van de FARC omdat u op het platteland gewoond had. Samen met uw moeder besloten jullie dat u zo snel mogelijk moest vertrekken, en dat uw echtgenote u met de kinderen zou achterna reizen. U verliet dan ook Colombia op 14 februari 2018 en diende op 14 maart 2018 in België een verzoek tot internationale bescherming in. Na uw vertrek zijn er opnieuw mensen naar u komen vragen, en uw vrouw was bang dat deze personen jullie kinderen iets zouden aandoen. Ze besloot daarom dat de kinderen het huis niet meer mochten verlaten, behalve om de oudste dochter naar school te laten gaan. Aanvankelijk hield zij dit geheim voor u, maar nadat ze op straat een slachtoffer van huurmoordenaars had zien liggen, vertelde zij dit toch aan u. Jullie besloten dat uw echtgenote en kinderen ook moesten vertrekken uit Colombia. Zij verlieten op 24 september 2018 Colombia en reisden naar België, waar ze op 02 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te worden gedood door de FARC of de “autodefensas” (AUC), en meer algemeen vreest u de algemene veiligheidssituatie in het land.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, de paspoorten van uw echtgenote en kinderen, de identiteitskaarten van uw echtgenote en uw oudste dochter, geboorteaktes van uw echtgenote en de kinderen, een huwelijksakte, een lijst met persartikels die op internet terug te vinden zijn, een diploma van uw echtgenote, puntenbladen van uw dochter uit 2017 en 2018, aankoopfacturen van uw landbouwbedrijf in Lejanias, een lijst links naar Facebookposts en Youtube-video's, en foto's van uzelf en uw gezin in Lejanias.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In de eerste plaats komt u niet verder dan beweringen wanneer u relaas doet van de redenen van uw vertrek uit Colombia, en legt u geen enkel document neer dat deze gebeurtenissen zou staven. Noch u, noch uw echtgenote zijn ooit aangifte gaan doen bij de politie, of ondernamen enig ander initiatief om hulp of bescherming te verkrijgen (CGVS 2, p.5; CGVS vrouw, p.16,17). Er dient in dit verband ook vermeld te worden dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is.

Daar waar het op zich al opvallend is dat jullie in Colombia nooit bescherming zochten, ondanks de vrees die jullie inroepen, kan u door deze handelswijze – in het kader van uw verzoek om internationale bescherming - enkel terugvallen op uw verklaringen om die vrees te onderbouwen.

Ook daarin bent u evenwel niet geslaagd. Om te beginnen maakt u geen melding van enige problemen met de in Lejanias aanwezige splintergroep van het FARC tot kort voor uw vertrek. U ging niet naar de vergaderingen van het FARC en kende daardoor blijkbaar geen problemen met hen (CGVS 1, p.11). Aangezien u niet deelnam aan de vergaderingen kon u het openbaar ministerie geen informatie verschaffen toen zij bij u aanklopten, waardoor er op u ook geen verdenking kon rusten, hoewel de avondklok die als strafmaatregel werd ingesteld wel een impact op u zou hebben (CGVS 1, p.11-12). Zelfs na de bewogen dagen die volgden op de moord op D. D. vielen de guerrilla's u niet lastig: het is ongeveer twee maanden na deze gebeurtenissen, dus medio oktober 2017, dat u werd tegengehouden door guerrilla's. Zij vroegen u toen waarom ze u nooit op vergaderingen zagen, waarna u hen vertelde dat u niet met hun politiek akkoord ging. Zij antwoordden dat indien u het niet eens was met de manier waarop zij handelden, er voor u geen plaats meer was in het dorp (CGVS 1, p.12-13). Hier dient te worden opgemerkt dat u noch bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), noch tijdens uw eerste

persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p.13) melding maakt van doodsb bedreigingen. U legt zelfs uit dat u niet onmiddellijk op de vlucht ging om uw leven te redden, maar eerst begon te sparen na uw beslissing om weg te trekken uit FARC-gebied, en dat u "eind 2017, begin 2018" weg wilde gaan omdat u de indruk had dat de guerrilla's u in het oog hielden (CGVS 1, p.13). Zoals u het vertelt maakten de guerrilla's u duidelijk dat u zich niet tegen hen mocht verzetten. Zelfs indien de door u beweerde feiten werkelijk hebben plaatsgevonden, dringt de vaststelling zich op dat deze niet voldoende ernstig zijn om in uw hoofde een gegronde vrees aannemelijk te maken. Uit deze verklaringen blijkt immers helemaal niet dat u persoonlijk werd gevisieerd door de FARC, maar dat u met hen in aanraking kwam omdat zij met harde hand de controle over het gebied wilden vestigen. Overigens wenst het Commissariaat aan te stippen dat het zeer merkwaardig is dat u beweert dat u aanvankelijk niet eens gemerkt had dat er in Lejanias guerrilla's opereerden (CGVS 1, p.11). Zelfs indien het toen reeds lopende vredesproces het geweld in die streek had doen luwen, zoals u uitlegt (CGVS 2, p.3), dient er toch op gewezen te worden dat het vredesakkoord pas werd ondertekend in november 2016 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018) waarna de demobilisatie in alle ernst begon. Het kan gezien uw persoonlijke omstandigheden dus moeilijk aanvaard worden dat u er zich in het geheel niet van bewust was dat er guerrilla's in die omgeving actief waren, en dat u pas enige tijd na uw verhuis verrast was toen u dat ontdekte. Ook dit maakt moeilijk geloof te hechten aan uw versie van wat er gebeurd is.

Tijdens uw latere interviews beginnen uw verklaringen trouwens een gebrek aan coherentie te vertonen. Het is uw partner die als eerste beweert dat u met de dood werd bedreigd, tijdens haar interview bij DVZ op 28 november 2018 (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het Commissariaat-generaal ziet niet in waarom u dit cruciale element zelf niet ten berde bracht, terwijl u daar toch uitgebreid de kans toe had. Tijdens haar gehoor vertelt uw vrouw een lichtjes gewijzigde versie: volgens haar kreeg u van de guerrilla's een ultimatum om te vertrekken uit het dorp, anders zou u wel zien wat er met jullie zou gebeuren, iets wat door jullie werd begrepen als een impliciete doodsb bedreiging (CGVS vrouw, p.12). Ook hier dringt de vaststelling zich op dat u zelf nooit heeft verklaard dat de guerrilla's u een zekere tijd gaven om te verdwijnen uit het dorp. Bovendien wordt deze versie tegengesproken door uw eigen verklaringen in het tweede persoonlijk onderhoud, wanneer u beweert dat de guerrilla's tegen u gezegd hadden dat u een doelwit was als u niet akkoord ging met het beleid van de FARC, en daarom bent vertrokken uit Lejanias (CGVS 2, p.5). U herhaalt dan trouwens ook dat u niet onmiddellijk op de vlucht sloeg omdat uw kinderen nog naar school gingen en dat u geld bijeen moest sparen (CGVS 2, p.5). Uw vrouw bevestigt dat het schooljaar in Colombia afloopt in december (CGVS vrouw, p.9), wat erop wijst dat u inderdaad Lejanias pas zou hebben verlaten in december 2017 of begin 2018, opnieuw enkele maanden nadat de guerrilla's zich voor het eerst tot u gewend hadden. De som van deze vaststellingen maakt dat er sterk moet worden getwijfeld aan het waarheidsgehalte van de omstandigheden die u schetst over uw vertrek uit Lejanias.

Ook uw vrees jegens de "autodefensas" (AUC), die volgens uw vrouw tegenwoordig onder de naam "aguilas negras" actief zijn (CGVS vrouw, p.13), hebt u niet aannemelijk gemaakt. U verklaart dat u merkte dat u, na uw verhuis naar Granada in januari 2018, werd gevolgd waar u ook ging, en dat er mensen bij u thuis langskwamen, en koppelt dit aan de bewering dat de "autodefensas" u beschouwden als een informant van de FARC. Dat was de reden dat u zich moest verstoppen, en uw vertrek uit Colombia hebt voorbereid (CGVS 1, p.13). Ook uw vrouw is stellig dat de "aguilas negras" geloofden dat u een infiltrant van het FARC was (CGVS vrouw, p.18-19). **Dit blijkt echter te rusten op loutere veronderstellingen.** Er zijn mensen naar u komen vragen bij u thuis wanneer u er niet was, en uw vrouw is de enige die met hen gesproken heeft (CGVS vrouw, p.13,17; CGVS 2, p.5). Deze mannen hebben u nooit rechtstreeks aangesproken, laat staan bedreigd, volgens uw verklaringen (CGVS 2, p.5). Ook uw echtgenote heeft daar geen weet van, hoewel ze erbij zegt dat u haar niet alles vertelt (CGVS vrouw, p.17). Het Commissariaat-generaal ziet echter niet in om welke reden uw vrouw zou geloven dat u dergelijke zaken voor haar verborgen zou houden als u weet dat uw vrouw persoonlijk haar verzoek om internationale bescherming moet komen toelichten. Dat uw echtgenote op deze manier aangeeft te twifelen aan de redenen dat u Colombia moest verlaten, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder. Verder kan er op gewezen worden dat uw echtgenote zei dat deze mensen vriendelijk naar u hebben gevraagd voor uw vertrek, waaruit ook niet blijkt dat zij een bedreigende aanwezigheid waren. Het is pas na uw vertrek dat zij bruut werden in de omgang (CGVS vrouw, p.17). Wanneer uw echtgenote vermoedens uit dat dezelfde mensen nog altijd naar u op zoek zouden zijn (CGVS vrouw, p.19), stapelt zij overigens vermoedens op veronderstellingen. Ze brengt immers geen enkel element aan dat dit vermoeden zou schragen.

Tevens schuilt daar nog een opvallende tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Omdat de mensen die naar u informeerden ook vroegen of uw vrouw dan alleen met haar kinderen op stap ging (CGVS vrouw, p.17) voelde ze zich zo bang dat ze zelfs niet met de kinderen naar het park durfde gaan vanaf ongeveer twee maand na uw vertrek. Zij hield dat aanvankelijk voor u verborgen (CGVS vrouw, p.13). U hebt inderdaad op 05 april 2018 bij DVZ verklaard dat uw vrouw tot op die dag geen enkel probleem had gekend in Colombia (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Nadat uw vrouw op straat het slachtoffer van een moord had zien liggen besepte zij welk gevaar ze liep in Colombia, en toen heeft zij alles aan u verteld. U reageerde heel boos, en regelde met uw moeder dat uw vrouw en kinderen ook naar België konden vertrekken (CGVS vrouw, p.14). Dat is opnieuw iets waarover u niet hebt gerept tijdens uw eerste gehoor: hoewel u tijdens het gehoor op 06 september 2018 verklaarde dat uw moeder had geholpen om uw vrouw en kinderen naar België te halen, wat volgens uw vrouw dus gebeurde nadat zij u dit alles had verteld, maakt u er geen enkele melding van dat uw vrouw in een klimaat van voortdurende angst leefde, en de kinderen niet eens buiten durfde laten spelen. U zegt enkel dat er iemand naar u is komen vragen, dat uw vrouw zei dat ze niet wist waar u was (CGVS 1, p.13) en benadrukt dan spontaan “mijn echtgenote hebben ze geen kwaad gedaan” (CGVS 1, p.14). Als u op de hoogte was van wat uw levenspartner in Colombia had moeten doorstaan omdat zij oprecht geloofde dat de “aguilas negras” uw kinderen bedreigd hadden, valt niet begrijpen dat u daar zo lichtzinnig over zou spreken. Een en ander wekt vooral de indruk dat jullie de verklaringen aanpassen doorheen de gehoren, wat opnieuw nefast is voor jullie geloofwaardigheid.

In elk geval past ook uw paspoort niet in de tijdslijn die jullie schetsen. **Dit document werd uitgereikt op 20 december 2017.** Hoewel u het vertrek uit Lejanias richting Granada altijd situeert “eind 2017, begin 2018” (CGVS 1, p.13), hebt u bij DVZ verklaard dat u sinds januari 2018 in Granada woonde (DVZ, Verklaring DVZ, p.5), net zoals uw echtgenote (DVZ vrouw, Verklaring DVZ, p.5). Zij verklaart trouwens ook dat u voor uw vertrek uit Colombia, op 14 februari 2018,, slechts ongeveer anderhalve maand in Granada bent verbleven (CGVS vrouw, p.19). Uit de documenten die u hebt neergelegd op 11 maart 2019 blijkt ook dat jullie dochter tot december 2017 in Lejanias naar school ging en vanaf januari 2018 naar school ging in Granada. Het heeft er dus alle schijn van dat u reeds bezig was met de voorbereidingen van uw vertrek uit Colombia voor de door u ingeroepen vluchtaanleiding zou hebben plaatsgevonden (uw paspoort werd immers al uitgereikt op 20 december 2017), zeker in het licht van uw eigen verklaringen dat er in Granada – waar u vanaf januari 2018 woonde - aanvankelijk geen vuiltje aan de lucht was, en dat u pas na enige tijd merkte dat u werd geschaduwd: “Dat was niet vanaf het begin maar na een tijd zag ik dat er moto’s mij achtervolgden, ze kwamen ook thuis naar mij vragen [...]” (CGVS 2, p.5). Dat deze gebeurtenissen niet consistent in de tijd worden geplaatst, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De opmerkingen bij de notities van haar persoonlijk die uw echtgenote op 22 maart 2019 heeft opgestuurd naar het Commissariaat-generaal veranderen deze inschatting op geen enkele manier. De eerste drie opmerkingen zijn niet inhoudelijk van aard maar verbeteren slechts schrijffouten in de notities. De laatste opmerking heeft betrekking op de periode dat u niet meer in Colombia was. Dat uw vrouw verduidelijkt dat u eenvoudiger op bezoek kon komen toen u nog in Colombia was, en niet in Venezuela, is ook niet van dien aard om een wezenlijk verschil te maken in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen deze inschatting niet ombuigen: jullie paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes tonen slechts jullie nationaliteit en identiteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden. Het diploma van uw echtgenote houdt geen enkel verband met de door u ingeroepen feiten. De foto’s van puntenbladen van uw dochter en diverse facturen van toen u in Lejanias woonde ondersteunen dat u daar werkelijk hebt gewoond, wat evenmin door het Commissariaat-generaal wordt betwist. De foto’s die u heeft neergelegd tonen geen enkel herkenningspunt en bieden geen enkele garantie over hetgeen er zou op staan afgebeeld. De lijst naar Facebookposts en Youtube-video’s hebben geen verband met de door u ingeroepen feiten, en ook de lijst met persartikels op het internet die u heeft neergelegd, heeft louter betrekking op de algemene veiligheids situatie in herkomst, die hieronder verder wordt besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker immers ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurige geweld in het aan

de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers kunnen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend krijgen op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt bovendien duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia.

Het Commissariaat-generaal benadrukt vervolgens dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het departement Meta. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, met name in de hoofdstad Bogota.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Colombiaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u zowel werkervaring hebt in de landbouw, meerbepaald het beheren van een boerderij (CGVS 1, p.11), als in de autosector waar u van jongsaf de stiel heeft geleerd bij uw ooms (CGVS 1, p.6). Uw echtgenote is afgestudeerd als systeembeheerder in IT (CGVS vrouw, p.6), en heeft dus een profiel dat zeer geschikt is voor de moderne arbeidsmarkt. Daar waar u bij herhaling beweert dat u in Bogota geen familienetwerk heeft (CGVS 1, p.14; CGVS 2, p.6) blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots van Facebook dat de mensen die u identificeert als uw neven en nichten (CGVS 2, p.4) wel degelijk in de hoofdstad wonen. U erkent trouwens dat uw broer W. E. voor zijn vertrek uit Colombia een tijdlang is opgevangen door deze verwanten (CGVS 2, p.4). Het mag dan ook verwacht worden dat deze mensen u in het geval van hervestiging in Bogota met raad en daad zullen bijstaan. Tenslotte maakt u geen melding van ernstige gezondheidsproblemen die een eventuele terugkeer zouden bemoeilijken.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Jullie tegenwerpingen verwijzen naar een hoge criminaliteit in Bogota, dat jullie niet zou kunnen aarden in een grootstad en de blote bewering dat u daar zonder werk zou komen te zitten (CGVS 2, p.6; CGVS

vrouw, p.18). Deze uitspraken over de leefbaarheid van miljoenenstad Bogota wijzigen bovenstaande inschatting op geen enkele manier.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. De bestreden beslissing ten aanzien van B. F. L. Y. (verzoekster):

“A. Feitenrelaas

U, L. Y. B. F., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en lid te zijn van de Kerk van de Adventisten van de Zevende Dag. U bent geboren op 25 februari 1991 in Villavicencio, maar uw geboorte werd geregistreerd in Granada, Colombia. U hebt twee dochters met uw echtgenoot, Billy Hans ROMERO PARRA (CGVS nr.X en O.V. nr. X). De kinderen bevinden zich bij jullie in België. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner Billy Hans ROMERO PARRA (zie ook hieronder):

“ U, Billy Hans ROMERO PARRA, verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en lid te zijn van de Kerk van de Adventisten van de Zevende Dag. U bent geboren in Lejanias, Colombia, op 13 september 1984. Uw vader, J. Ro. R. (O.V.-nummer X en CG-nummer X) verliet Colombia toen u nog jong was om naar België te reizen, waar hij een asielaanvraag indiende op 16 april 1992. Deze asielaanvraag werd geweigerd. Uw vader keerde terug naar Colombia doch niet voor lang. Op 22 november 1999 bevond hij zich weer in België waar hij opnieuw een asielaanvraag deed, die ook een negatief antwoord kreeg. Uw vader verblijft sindsdien in België en heeft ondertussen de Belgische nationaliteit. Uw moeder, C. P. M. (O.V.-nummer X en CG-nummer X) reisde ook naar België in 1999, en deed eveneens een asielaanvraag die geweigerd werd. Ook zij verblijft sindsdien in België, met een verblijfsvergunning voor 5 jaar. Uw grootouders zorgden voor u in afwezigheid van uw ouders. Uw zussen slaagden er in naar België te reizen om uw ouders te vervoegen, maar u en uw broer W. E. bleven achter in Colombia.

U hebt de lagere school afgemaakt en bent dan gestopt met school op de leeftijd van ongeveer 12 à 13 jaar. U leerde een stiel bij uw ooms, die aan auto's werken als carrossier en mechaniker. In de streek waar u woonde waren guerrilla's van het FARC aanwezig, en toen het conflict tussen de FARC enerzijds en het Colombiaanse leger en de paramilitairen anderszijds opflakkerde hielp uw moeder u om naar Venezuela te verhuizen. U was toen ongeveer 21 jaar oud. U keerde nog af en toe terug naar uw herkomststreek om uw grootmoeder te bezoeken. Tijdens die bezoeken leerde u L. Y. B. F. (O.V.-nummer X en CG-nummer X) kennen, met wie u bent getrouwd op 24 september 2009. Uw vrouw is bij u komen wonen in Venezuela. Jullie hebben samen twee dochters, waarvan de oudste is geboren in Venezuela. In 2013 verslechterde de toestand in dat land echter significant, en jullie besloten in 2013 dat het beter zou zijn om terug te keren naar Colombia. U vestigde zich in Granada, Meta, en vond het daar na een jarenlange afwezigheid moeilijk om werk te vinden. Uw broer, W. E. ROMERO PARRA (CGVS nr.X en O.V. nr. X), woonde op dat ogenblik met zijn gezin in Lejanias maar verliet het dorp in 2015 wegens de aanwezigheid van de guerrilla's. Hij bracht zijn gezin onder in Granada, Meta, terwijl hij zelf verbleef waar hij werk kon vinden. Zelf maakte u gebruik van een opportuniteit begin 2016 om als beheerder van een boerderij in uw geboortedorp, Lejanias, te gaan werken. U ging daar dus wonen met uw gezin. W. E. verliet op 16 augustus 2016 Colombia omwille van problemen die volledig los staan van de door ingeroepen feiten. Zijn echtgenote reisde hem achterna in september 2017 en op 14 november 2017 dienden zij allebei in België een verzoek tot internationale bescherming in.

Nadat u enige tijd in Lejanias woonde werd u er zich van bewust dat een dissidente groep binnen het FARC vergaderingen belegde in het dorp. U ging er niet naartoe omdat u zich afzijdig wilde houden: u was het immers niet eens met de politieke overtuigingen van deze groep. Via uw vrienden hoorde u wel

wat er zoal werd gezegd op die vergaderingen. Op 6 augustus 2017 was er een grote vergadering waarop werd aangekondigd dat iedereen geld moest betalen aan de splintergroep die de controle had over de streek. De volgende dag werd Lejanias bezocht door mensen van het openbaar ministerie. Zij hadden foto's bij en wilden de guerrillaleiders identificeren die op de foto's stonden. U was zelf niet aanwezig toen het openbaar ministerie kwam aankloppen, maar uw vrouw wel. Aangezien jullie nooit naar de vergaderingen gingen, kenden jullie de guerrilla's niet, en zij vertelde dit dan ook aan haar bezoekers. Een dag later werd D. D., de eigenaar van de boerderij waar de guerrilla's de zondag voordien verzamelen geblazen hadden, vermoord toen hij inkopen ging doen. In het dorp geloofde iedereen dat hij door FARC-guerrilla's was vermoord. De overheid begon met operaties tegen deze splintergroep van de FARC, waarbij doden en gewonden vielen. De guerrilla's waren echter niet uitgeschakeld. Ze keerden later terug in het dorp en stelden een avondklok in, omdat de dorpingen hen verraden hadden. Er werden nog andere moorden gepleegd die werden toegeschreven aan de guerrilla's. Ongeveer twee maanden na deze gebeurtenissen was u onderweg om inkopen te doen toen u werd tegengehouden door guerrilla's. Zij vroegen waarom u nooit deelnam aan hun vergaderingen. U legde uit dat u dat niet wilde doen, waarop ze te verstaan gaven dat u het dorp diende te verlaten als u hun regels niet wilde gehoorzamen. U werd bang en besloot met uw gezin te vertrekken uit Lejanias. De guerrilla's hielden u vanop een afstand in het oog en eind 2017, begin 2018 had u alles geregeld om terug te verhuizen naar Granada.

Daar vond u echter ook geen rust: u werd geschaduwd door mannen op motoren en er kwamen mensen naar u vragen. U besefte dat de "autodefensas", een paramilitaire militie, u beschouwde als spion van de FARC omdat u op het platteland gewoond had. Samen met uw moeder besloten jullie dat u zo snel mogelijk moest vertrekken, en dat uw echtgenote u met de kinderen zou achterna reizen. U verliet dan ook Colombia op 14 februari 2018 en diende op 14 maart 2018 in België een verzoek tot internationale bescherming in. Na uw vertrek zijn er opnieuw mensen naar u komen vragen, en uw vrouw was bang dat deze personen jullie kinderen iets zouden aandoen. Ze besloot daarom dat de kinderen het huis niet meer mochten verlaten, behalve om de oudste dochter naar school te laten gaan. Aanvankelijk hield zij dit geheim voor u, maar nadat ze op straat een slachtoffer van huurmoordenaars had zien liggen, vertelde zij dit toch aan u. Jullie besloten dat uw echtgenote en kinderen ook moesten vertrekken uit Colombia. Zij verlieten op 24 september 2018 Colombia en reisden naar België, waar ze op 02 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend.

U vreest bij terugkeer naar Colombia te worden gedood door de FARC of de "autodefensas" (AUC), en meer algemeen vreest u de algemene veiligheidssituatie in het land.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw paspoort, de paspoorten van uw echtgenote en kinderen, de identiteitskaarten van uw echtgenote en uw oudste dochter, geboorteaktes van uw echtgenote en de kinderen, een huwelijksakte, een lijst met persartikels die op internet terug te vinden zijn, een diploma van uw echtgenote, puntenbladen van uw dochter uit 2017 en 2018, aankoopfacturen van uw landbouwbedrijf in Lejanias, een lijst links naar Facebookposts en Youtube-video's, en foto's van uzelf en uw gezin in Lejanias."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen:

"Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In de eerste plaats komt u niet verder dan beweringen wanneer u relaas doet van de redenen van uw vertrek uit Colombia, en legt u geen enkel document neer dat deze gebeurtenissen zou staven. Noch u, noch uw echtgenote zijn ooit aangifte gaan doen bij de politie, of ondernamen enig ander initiatief om hulp of bescherming te verkrijgen (CGVS 2, p.5; CGVS vrouw, p.16,17). Er dient in dit verband ook vermeld te worden dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval niet zo is.

Daar waar het op zich al opvallend is dat jullie in Colombia nooit bescherming zochten, ondanks de vrees die jullie inroepen, kan u door deze handelswijze – in het kader van uw verzoek om internationale bescherming - enkel terugvallen op uw verklaringen om die vrees te onderbouwen.

Ook daarin bent u evenwel niet geslaagd. Om te beginnen maakt u geen melding van enige problemen met de in Lejanias aanwezige splintergroep van het FARC tot kort voor uw vertrek. U ging niet naar de vergaderingen van het FARC en kende daardoor blijkbaar geen problemen met hen (CGVS 1, p.11). Aangezien u niet deelnam aan de vergaderingen kon u het openbaar ministerie geen informatie verschaffen toen zij bij u aanklopten, waardoor er op u ook geen verdenking kon rusten, hoewel de avondklok die als strafmaatregel werd ingesteld wel een impact op u zou hebben (CGVS 1, p.11-12). Zelfs na de bewogen dagen die volgden op de moord op D. D. vielen de guerrilla's u niet lastig: het is ongeveer twee maanden na deze gebeurtenissen, dus medio oktober 2017, dat u werd tegengehouden door guerrilla's. Zij vroegen u toen waarom ze u nooit op vergaderingen zagen, waarna u hen vertelde dat u niet met hun politiek akkoord ging. Zij antwoordden dat indien u het niet eens was met de manier waarop zij handelden, er voor u geen plaats meer was in het dorp (CGVS 1, p.12-13). Hier dient te worden opgemerkt dat u noch bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), noch tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p.13) melding maakt van doodsb bedreigingen. U legt zelfs uit dat u niet onmiddellijk op de vlucht ging om uw leven te redden, maar eerst begon te sparen na uw beslissing om weg te trekken uit FARC-gebied, en dat u "eind 2017, begin 2018" weg wilde gaan omdat u de indruk had dat de guerrilla's u in het oog hielden (CGVS 1, p.13). Zoals u het vertelt maakten de guerrilla's u duidelijk dat u zich niet tegen hen mocht verzetten. Zelfs indien de door u beweerde feiten werkelijk hebben plaatsgevonden, dringt de vaststelling zich op dat deze niet voldoende ernstig zijn om in uw hoofde een gegronde vrees aannemelijk te maken. Uit deze verklaringen blijkt immers helemaal niet dat u persoonlijk werd geïsoleerd door de FARC, maar dat u met hen in aanraking kwam omdat zij met harde hand de controle over het gebied wilden vestigen. Overigens wenst het Commissariaat aan te stippen dat het zeer merkwaardig is dat u beweert dat u aanvankelijk niet eens gemerkt had dat er in Lejanias guerrilla's opereerden (CGVS 1, p.11). Zelfs indien het toen reeds lopende vredesproces het geweld in die streek had doen luwen, zoals u uitlegt (CGVS 2, p.3), dient er toch op gewezen te worden dat het vredesakkoord pas werd ondertekend in november 2016 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018) waarna de demobilisatie in alle ernst begon. Het kan gezien uw persoonlijke omstandigheden dus moeilijk aanvaard worden dat u er zich in het geheel niet van bewust was dat er guerrilla's in die omgeving actief waren, en dat u pas enige tijd na uw verhuis verrast was toen u dat ontdekte. Ook dit maakt moeilijk geloof te hechten aan uw versie van wat er gebeurd is.

Tijdens uw latere interviews beginnen uw verklaringen trouwens een gebrek aan coherentie te vertonen. Het is uw partner die als eerste beweert dat u met de dood werd bedreigd, tijdens haar interview bij DVZ op 28 november 2018 (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het Commissariaat-generaal ziet niet in waarom u dit cruciale element zelf niet ten berde bracht, terwijl u daar toch uitgebreid de kans toe had. Tijdens haar gehoor vertelt uw vrouw een lichtjes gewijzigde versie: volgens haar kreeg u van de guerrilla's een ultimatum om te vertrekken uit het dorp, anders zou u wel zien wat er met jullie zou gebeuren, iets wat door jullie werd begrepen als een impliciete doodsb bedreiging (CGVS vrouw, p.12). Ook hier dringt de vaststelling zich op dat u zelf nooit heeft verklaard dat de guerrilla's u een zekere tijd gaven om te verdwijnen uit het dorp. Bovendien wordt deze versie tegengesproken door uw eigen verklaringen in het tweede persoonlijk onderhoud, wanneer u beweert dat de guerrilla's tegen u gezegd hadden dat u een doelwit was als u niet akkoord ging met het beleid van de FARC, en daarom bent vertrokken uit Lejanias (CGVS 2, p.5). U herhaalt dan trouwens ook dat u niet onmiddellijk op de vlucht sloeg omdat uw kinderen nog naar school gingen en dat u geld bijeen moest sparen (CGVS 2, p.5). Uw vrouw bevestigt dat het schooljaar in Colombia afloopt in december (CGVS vrouw, p.9), wat erop wijst dat u inderdaad Lejanias pas zou hebben verlaten in december 2017 of begin 2018, opnieuw

enkele maanden nadat de guerrilla's zich voor het eerst tot u gewend hadden. De som van deze vaststellingen maakt dat er sterk moet worden getwijfeld aan het waarheidsgehalte van de omstandigheden die u schetst over uw vertrek uit Lejanias.

Ook uw vrees jegens de "autodefensas" (AUC), die volgens uw vrouw tegenwoordig onder de naam "aguilas negras" actief zijn (CGVS vrouw, p.13), hebt u niet aannemelijk gemaakt. U verklaart dat u merkte dat u, na uw verhuis naar Granada in januari 2018, werd gevolgd waar u ook ging, en dat er mensen bij u thuis langskwamen, en koppelt dit aan de bewering dat de "autodefensas" u beschouwden als een informant van de FARC. Dat was de reden dat u zich moest verstoppen, en uw vertrek uit Colombia hebt voorbereid (CGVS 1, p.13). Ook uw vrouw is stellig dat de "aguilas negras" geloofden dat u een infiltrant van het FARC was (CGVS vrouw, p.18-19). **Dit blijkt echter te rusten op loutere veronderstellingen.** Er zijn mensen naar u komen vragen bij u thuis wanneer u er niet was, en uw vrouw is de enige die met hen gesproken heeft (CGVS vrouw, p.13,17; CGVS 2, p.5). Deze mannen hebben u nooit rechtstreeks aangesproken, laat staan bedreigd, volgens uw verklaringen (CGVS 2, p.5). Ook uw echtgenote heeft daar geen weet van, hoewel ze erbij zegt dat u haar niet alles vertelt (CGVS vrouw, p.17). Het Commissariaat-generaal ziet echter niet in om welke reden uw vrouw zou geloven dat u dergelijke zaken voor haar verborgen zou houden als u weet dat uw vrouw persoonlijk haar verzoek om internationale bescherming moet komen toelichten. Dat uw echtgenote op deze manier aangeeft te twifelen aan de redenen dat u Colombia moest verlaten, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder. Verder kan er op gewezen worden dat uw echtgenote zei dat deze mensen vriendelijk naar u hebben gevraagd voor uw vertrek, waaruit ook niet blijkt dat zij een bedreigende aanwezigheid waren. Het is pas na uw vertrek dat zij bruut werden in de omgang (CGVS vrouw, p.17). Wanneer uw echtgenote vermoedens uit dat dezelfde mensen nog altijd naar u op zoek zouden zijn (CGVS vrouw, p.19), stapelt zij overigens vermoedens op veronderstellingen. Ze brengt immers geen enkel element aan dat dit vermoeden zou schragen.

Tevens schuilt daar nog een opvallende tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Omdat de mensen die naar u informeerden ook vroegen of uw vrouw dan alleen met haar kinderen op stap ging (CGVS vrouw, p.17) voelde ze zich zo bang dat ze zelfs niet met de kinderen naar het park durfde gaan vanaf ongeveer twee maand na uw vertrek. Zij hield dat aanvankelijk voor u verborgen (CGVS vrouw, p.13). U hebt inderdaad op 05 april 2018 bij DVZ verklaard dat uw vrouw tot op die dag geen enkel probleem had gekend in Colombia (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Nadat uw vrouw op straat het slachtoffer van een moord had zien liggen besepte zij welk gevaar ze liep in Colombia, en toen heeft zij alles aan u verteld. U reageerde heel boos, en regelde met uw moeder dat uw vrouw en kinderen ook naar België konden vertrekken (CGVS vrouw, p.14). Dat is opnieuw iets waarover u niet hebt gerept tijdens uw eerste gehoor: hoewel u tijdens het gehoor op 06 september 2018 verklaarde dat uw moeder had geholpen om uw vrouw en kinderen naar België te halen, wat volgens uw vrouw dus gebeurde nadat zij u dit alles had verteld, maakt u er geen enkele melding van dat uw vrouw in een klimaat van voortdurende angst leefde, en de kinderen niet eens buiten durfde laten spelen. U zegt enkel dat er iemand naar u is komen vragen, dat uw vrouw zei dat ze niet wist waar u was (CGVS 1, p.13) en benadrukt dan spontaan "mijn echtgenote hebben ze geen kwaad gedaan" (CGVS 1, p.14). Als u op de hoogte was van wat uw levenspartner in Colombia had moeten doorstaan omdat zij oprecht geloofde dat de "aguilas negras" uw kinderen bedreigd hadden, valt niet begrijpen dat u daar zo lichtzinnig over zou spreken. Een en ander wekt vooral de indruk dat jullie de verklaringen aanpassen doorheen de gehoren, wat opnieuw nefast is voor jullie geloofwaardigheid.

In elk geval past ook uw paspoort niet in de tijdslijn die jullie schetsen. **Dit document werd uitgereikt op 20 december 2017.** Hoewel u het vertrek uit Lejanias richting Granada altijd situeert "eind 2017, begin 2018" (CGVS 1, p.13), hebt u bij DVZ verklaard dat u sinds januari 2018 in Granada woonde (DVZ, Verklaring DVZ, p.5), net zoals uw echtgenote (DVZ vrouw, Verklaring DVZ, p.5). Zij verklaart trouwens ook dat u voor uw vertrek uit Colombia, op 14 februari 2018,, slechts ongeveer anderhalve maand in Granada bent verbleven (CGVS vrouw, p.19). Uit de documenten die u hebt neergelegd op 11 maart 2019 blijkt ook dat jullie dochter tot december 2017 in Lejanias naar school ging en vanaf januari 2018 naar school ging in Granada. Het heeft er dus alle schijn van dat u reeds bezig was met de voorbereidingen van uw vertrek uit Colombia voor de door u ingeroepen vluchtaanleiding zou hebben plaatsgevonden (uw paspoort werd immers al uitgereikt op 20 december 2017), zeker in het licht van uw eigen verklaringen dat er in Granada – waar u vanaf januari 2018 woonde - aanvankelijk geen vuiltje aan de lucht was, en dat u pas na enige tijd merkte dat u werd geschaduwd: "Dat was niet vanaf het begin maar na een tijd zag ik dat er moto's mij achtervolgden, ze kwamen ook thuis naar mij vragen [...]" (CGVS 2, p.5). Dat deze gebeurtenissen niet consistent in de tijd worden geplaatst, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De opmerkingen bij de notities van haar persoonlijk die uw echtgenote op 22 maart 2019 heeft opgestuurd naar het Commissariaat-generaal veranderen deze inschatting op geen enkele manier. De eerste drie opmerkingen zijn niet inhoudelijk van aard maar verbeteren slechts schrijffouten in de notities. De laatste opmerking heeft betrekking op de periode dat u niet meer in Colombia was. Dat uw vrouw verduidelijkt dat u eenvoudiger op bezoek kon komen toen u nog in Colombia was, en niet in Venezuela, is ook niet van dien aard om een wezenlijk verschil te maken in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen deze inschatting niet ombuigen: jullie paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes tonen slechts jullie nationaliteit en identiteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden. Het diploma van uw echtgenote houdt geen enkel verband met de door u ingeroepen feiten. De foto's van puntenbladen van uw dochter en diverse facturen van toen u in Lejanias woonde ondersteunen dat u daar werkelijk hebt gewoond, wat evenmin door het Commissariaat-generaal wordt betwist. De foto's die u heeft neergelegd tonen geen enkel herkenningspunt en bieden geen enkele garantie over hetgeen er zou op staan afgebeeld. De lijst naar Facebookposts en Youtube-video's hebben geen verband met de door u ingeroepen feiten, en ook de lijst met persartikels op het internet die u heeft neergelegd, heeft louter betrekking op de algemene veiligheidssituatie in herkomst, die hieronder verder wordt besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker immers ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers kunnen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend krijgen op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt bovendien duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia.

Het Commissariaat-generaal benadrukt vervolgens dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het departement Meta. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, met name in de hoofdstad Bogota.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Colombiaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u zowel werkervaring hebt in de landbouw, meerbepaald het beheren van een boerderij (CGVS 1, p.11), als in de autosector waar u van jongsaf de stiel heeft geleerd bij uw ooms (CGVS 1, p.6). Uw echtgenote is afgestudeerd als systeembeheerder in IT (CGVS vrouw, p.6), en heeft dus een profiel dat zeer geschikt is voor de moderne arbeidsmarkt. Daar waar u bij herhaling beweert dat u in Bogota geen familienetwerk heeft (CGVS 1, p.14; CGVS 2, p.6) blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots van Facebook dat de mensen die u identificeert als uw neven en nichten (CGVS 2, p.4) wel degelijk in de hoofdstad wonen. U erkent trouwens dat uw broer W. E. voor zijn vertrek uit Colombia een tijdlang is opgevangen door deze verwanten (CGVS 2, p.4). Het mag dan ook verwacht worden dat deze mensen u in het geval van hervestiging in Bogota met raad en daad zullen bijstaan. Tenslotte maakt u geen melding van ernstige gezondheidsproblemen die een eventuele terugkeer zouden bemoeilijken.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Jullie tegenwerpingen verwijzen naar een hoge criminaliteit in Bogota, dat jullie niet zou kunnen aarden in een grootstad en de blote bewering dat u daar zonder werk zou komen te zitten (CGVS 2, p.6; CGVS vrouw, p.18). Deze uitspraken over de leefbaarheid van miljoenenstad Bogota wijzigen bovenstaande inschatting op geen enkele manier.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 1 en 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de motiveringsplicht in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht, alsook menen zij dat er een appreciatiefout voorligt.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen

en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift nog volgende stukken: een rapport “*ICRC, Humanitarian situation in Colombia worsend during 2018*” van maart 2019 (stuk 7), “*Colombia Travel Advisory*” van ‘*U.S. Government*’ van 9 april 2019 (stuk 8) en een artikel uit *El Tiempo* van 31 maart 2019 (stuk 9).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 20 januari 2020 samen met een aanvullende nota een weblink bij naar de volgende informatie: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015, de COI Focus “*République de Colombie. Situation sécuritaire*” van 7 juni 2018, de COI Focus “*Colombia. Veiligheidssituatie*” van 13 november 2019 en het inwonersaantal van Colombia (rechtsplegingsdossier, stuk 14).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekers voeren aan dat zij de FARC of de “*autodefensas*” (AUC) vrezen bij een terugkeer naar Colombia en meer algemeen voeren zij aan de algemene veiligheidssituatie in het land te vrezen. Verzoekers worden de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zij niet verder komen dan beweringen wanneer zij hun relaas doen van de redenen van hun vertrek uit Colombia en zij geen enkel document neerleggen dat deze gebeurtenissen zou staven; (ii) verzoekers nooit aangifte deden bij de politie of enig ander initiatief namen om hulp of bescherming te verkrijgen en er nochtans dient op gewezen dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, *quod non in casu*; (iii) met betrekking tot hun vrees voor de FARC moet worden opgemerkt dat (1) verzoeker geen melding maakt van enige problemen met de in Lejanias aanwezige splintergroep van het FARC tot kort voor zijn vertrek, verzoeker noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens het eerste persoonlijk onderhoud melding maakt van doodsbedreigingen vanwege deze splintergroep en hoe dan ook dient opgemerkt dat indien de door verzoekers voorgehouden feiten daadwerkelijk hebben plaatsgevonden, deze niet voldoende ernstig zijn om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, te meer daar het niet geloofwaardig is dat verzoeker zich in het geheel niet bewust was van het feit dat er guerrilla's in Lejanias opereerden en hij pas enige tijd na zijn verhuis verrast was toen hij dat ontdekte, (2) de verklaringen van verzoekers incoherenties vertonen aangaande onder meer het feit of verzoeker met de dood bedreigd werd en of verzoeker een ultimatum werd gesteld door de guerrilla's, (3) de vaststelling dat verzoekers nog enkele maanden nadat de guerrilla's zich voor het eerst tot verzoeker wendden in Lejanias zijn verbleven, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen; (iv) met betrekking tot hun vrees voor de AUC, volgens verzoekster tegenwoordig “*aquilas negras*”, kan worden vastgesteld dat (1) verzoekers vrees op loutere veronderstellingen lijkt te berusten, (2) verzoekers verklaringen een opvallende tegenstrijdigheid bevatten met betrekking tot de angst/vrees die zijn echtgenote in Colombia had moeten doorstaan; (v) de aanvraagdatum van verzoekers paspoort niet past in de tijdslijn van de door hen geschetste problemen vermits het werd aangevraagd voor de door hen ingeroepen vluchtmotieven; (vi) de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud die verzoekster heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal geen ander licht kunnen werpen op de motieven van de beslissing en (vii) de door hen voorgelegde documenten niet van aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst hebben ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter volharden in hun vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.3.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen. Een verzoeker om internationale bescherming moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoekers brengen geen argumenten aan die erop zouden kunnen wijzen dat zij zich niet kunnen beroepen op de bescherming van de in Colombia aanwezige autoriteiten overeenkomstig artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Immers, in zoverre verzoekers in hun verzoekschrift opperen dat zij geen klacht neerlegden omdat zij problemen hadden met Colombiaanse guerrillabewegingen waartegen de lokale politie niets kan ondernemen, beperken zij zich in wezen tot het uiten van beweringen die zij op geen enkele concrete wijze ondersteunen en brengen zij derhalve geen enkel valabel argument bij om hun gebrek aan initiatief om bescherming te zoeken via nationale rechtsmiddelen te verklaren of te verschonen.

2.3.2.3.2. Daarnaast overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers hun vrees ten aanzien van de in Lejanias aanwezige splintergroep van het FARC niet aannemelijk weten te maken. Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt:

“(…)

Om te beginnen maakt u geen melding van enige problemen met de in Lejanias aanwezige splintergroep van het FARC tot kort voor uw vertrek. U ging niet naar de vergaderingen van het FARC en kende daardoor blijkbaar geen problemen met hen (CGVS 1, p.11). Aangezien u niet deelnam aan de vergaderingen kon u het openbaar ministerie geen informatie verschaffen toen zij bij u aanklopten,

waardoor er op u ook geen verdenking kon rusten, hoewel de avondklok die als strafmaatregel werd ingesteld wel een impact op u zou hebben (CGVS 1, p.11-12). Zelfs na de bewogen dagen die volgden op de moord op D. D. vielen de guerrilla's u niet lastig: het is ongeveer twee maanden na deze gebeurtenissen, dus medio oktober 2017, dat u werd tegengehouden door guerrilla's. Zij vroegen u toen waarom ze u nooit op vergaderingen zagen, waarna u hen vertelde dat u niet met hun politiek akkoord ging. Zij antwoordden dat indien u het niet eens was met de manier waarop zij handelden, er voor u geen plaats meer was in het dorp (CGVS 1, p.12-13). Hier dient te worden opgemerkt dat u noch bij DVZ (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), noch tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p.13) melding maakt van doodsbedreigingen. U legt zelfs uit dat u niet onmiddellijk op de vlucht ging om uw leven te redden, maar eerst begon te sparen na uw beslissing om weg te trekken uit FARC-gebied, en dat u "eind 2017, begin 2018" weg wilde gaan omdat u de indruk had dat de guerrilla's u in het oog hielden (CGVS 1, p.13). Zoals u het vertelt maakten de guerrilla's u duidelijk dat u zich niet tegen hen mocht verzetten. Zelfs indien de door u beweerde feiten werkelijk hebben plaatsgevonden, dringt de vaststelling zich op dat deze niet voldoende ernstig zijn om in uw hoofde een gegronde vrees aannemelijk te maken. Uit deze verklaringen blijkt immers helemaal niet dat u persoonlijk werd geïnterviewd door de FARC, maar dat u met hen in aanraking kwam omdat zij met harde hand de controle over het gebied wilden vestigen. Overigens wenst het Commissariaat aan te stippen dat het zeer merkwaardig is dat u beweert dat u aanvankelijk niet eens gemerkt had dat er in Lejanias guerrilla's opereerden (CGVS 1, p.11). Zelfs indien het toen reeds lopende vredesproces het geweld in die streek had doen luwen, zoals u uitlegt (CGVS 2, p.3), dient er toch op gewezen te worden dat het vredesakkoord pas werd ondertekend in november 2016 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018) waarna de demobilisatie in alle ernst begon. Het kan gezien uw persoonlijke omstandigheden dus moeilijk aanvaard worden dat u er zich in het geheel niet van bewust was dat er guerrilla's in die omgeving actief waren, en dat u pas enige tijd na uw verhuis verrast was toen u dat ontdekte. Ook dit maakt moeilijk geloof te hechten aan uw versie van wat er gebeurd is.

Tijdens uw latere interviews beginnen uw verklaringen trouwens een gebrek aan coherentie te vertonen. Het is uw partner die als eerste beweert dat u met de dood werd bedreigd, tijdens haar interview bij DVZ op 28 november 2018 (DVZ vrouw, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het Commissariaat-generaal ziet niet in waarom u dit cruciale element zelf niet ten berde bracht, terwijl u daar toch uitgebreid de kans toe had. Tijdens haar gehoor vertelt uw vrouw een lichtjes gewijzigde versie: volgens haar kreeg u van de guerrilla's een ultimatum om te vertrekken uit het dorp, anders zou u wel zien wat er met jullie zou gebeuren, iets wat door jullie werd begrepen als een impliciete doodsbedreiging (CGVS vrouw, p.12). Ook hier dringt de vaststelling zich op dat u zelf nooit heeft verklaard dat de guerrilla's u een zekere tijd gaven om te verdwijnen uit het dorp. Bovendien wordt deze versie tegengesproken door uw eigen verklaringen in het tweede persoonlijk onderhoud, wanneer u beweert dat de guerrilla's tegen u gezegd hadden dat u een doelwit was als u niet akkoord ging met het beleid van de FARC, en daarom bent vertrokken uit Lejanias (CGVS 2, p.5). U herhaalt dan trouwens ook dat u niet onmiddellijk op de vlucht sloeg omdat uw kinderen nog naar school gingen en dat u geld bijeen moest sparen (CGVS 2, p.5). Uw vrouw bevestigt dat het schooljaar in Colombia afloopt in december (CGVS vrouw, p.9), wat erop wijst dat u inderdaad Lejanias pas zou hebben verlaten in december 2017 of begin 2018, opnieuw enkele maanden nadat de guerrilla's zich voor het eerst tot u gewend hadden. De som van deze vaststellingen maakt dat er sterk moet worden getwijfeld aan het waarheidsgehalte van de omstandigheden die u schetst over uw vertrek uit Lejanias."

In zoverre verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat verzoeker de uitdrukking "met de dood bedreigd" niet letterlijk heeft uitgesproken maar dit niet betekent dat zijn verklaringen incoherent zijn, beperken zij zich in wezen tot een loutere negatie van hetgeen in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld en slagen zij er bijgevolg allerm minst in de in de bestreden beslissingen vastgestelde incoherenties te vergoelijken. Er dient immers op gewezen dat daar waar verzoekster eerst sprak over doodsbedreigingen (administratief dossier, stuk 23B, vraag 3.5.) en later sprak van een ultimatum dat door de guerrilla aan hen werd gesteld om het dorp te verlaten (administratief dossier, stuk 5b, p. 12), verzoeker hiervan allerm minst melding maakte doorheen zijn verklaringen. Sterker nog, verzoeker verklaarde tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarentegen dat de guerrilla's tegen hem gezegd zouden hebben dat hij een doelwit was als hij niet akkoord ging met het beleid van de FARC (administratief dossier, stuk 5, p. 5), hetgeen opnieuw een andere versie van de feiten uitmaakt. De vaststelling dat verzoekster in haar eigen, opeenvolgende persoonlijke onderhoud haar verklaringen aanpast en verzoekers onderling inconsistente verklaringen afleggen met betrekking tot de kern van hun vluchtrelaas ondermijnt, in samenlezing met de overige voormelde motieven waartegen geen enkel concreet verweer wordt gevoerd, dan ook de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden problemen met de (splintergroepering van de) FARC.

2.3.2.3.3. Tevens considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers geschetste vrees voor vervolging door de “autodefensas” (AUC) of “aguilas negras”. Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt:

“Ook uw vrees jegens de “autodefensas” (AUC), die volgens uw vrouw tegenwoordig onder de naam “aguilas negras” actief zijn (CGVS vrouw, p.13), hebt u niet aannemelijk gemaakt. U verklaart dat u merkte dat u, na uw verhuis naar Granada in januari 2018, werd gevolgd waar u ook ging, en dat er mensen bij u thuis langskwamen, en koppelt dit aan de bewering dat de “autodefensas” u beschouwden als een informant van de FARC. Dat was de reden dat u zich moest verstoppen, en uw vertrek uit Colombia hebt voorbereid (CGVS 1, p.13). Ook uw vrouw is stellig dat de “aguilas negras” geloofden dat u een infiltrant van het FARC was (CGVS vrouw, p.18-19). Dit blijkt echter te rusten op loutere veronderstellingen. Er zijn mensen naar u komen vragen bij u thuis wanneer u er niet was, en uw vrouw is de enige die met hen gesproken heeft (CGVS vrouw, p.13,17; CGVS 2, p.5). Deze mannen hebben u nooit rechtstreeks aangesproken, laat staan bedreigd, volgens uw verklaringen (CGVS 2, p.5). Ook uw echtgenote heeft daar geen weet van, hoewel ze erbij zegt dat u haar niet alles vertelt (CGVS vrouw, p.17). Het Commissariaat-generaal ziet echter niet in om welke reden uw vrouw zou geloven dat u dergelijke zaken voor haar verborgen zou houden als u weet dat uw vrouw persoonlijk haar verzoek om internationale bescherming moet komen toelichten. Dat uw echtgenote op deze manier aangeeft te twifelen aan de redenen dat u Colombia moest verlaten, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder. Verder kan er op gewezen worden dat uw echtgenote zei dat deze mensen vriendelijk naar u hebben gevraagd voor uw vertrek, waaruit ook niet blijkt dat zij een bedreigende aanwezigheid waren. Het is pas na uw vertrek dat zij brutaal werden in de omgang (CGVS vrouw, p.17). Wanneer uw echtgenote vermoedens uit dat dezelfde mensen nog altijd naar u op zoek zouden zijn (CGVS vrouw, p.19), stapelt zij overigens vermoedens op veronderstellingen. Ze brengt immers geen enkel element aan dat dit vermoeden zou schragen.

Tevens schuilt daar nog een opvallende tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Omdat de mensen die naar u informeerden ook vroegen of uw vrouw dan alleen met haar kinderen op stap ging (CGVS vrouw, p.17) voelde ze zich zo bang dat ze zelfs niet met de kinderen naar het park durfde gaan vanaf ongeveer twee maand na uw vertrek. Zij hield dat aanvankelijk voor u verborgen (CGVS vrouw, p.13). U hebt inderdaad op 05 april 2018 bij DVZ verklaard dat uw vrouw tot op die dag geen enkel probleem had gekend in Colombia (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Nadat uw vrouw op straat het slachtoffer van een moord had zien liggen besepte zij welk gevaar ze liep in Colombia, en toen heeft zij alles aan u verteld. U reageerde heel boos, en regelde met uw moeder dat uw vrouw en kinderen ook naar België konden vertrekken (CGVS vrouw, p.14). Dat is opnieuw iets waarover u niet hebt gerept tijdens uw eerste gehoor: hoewel u tijdens het gehoor op 06 september 2018 verklaarde dat uw moeder had geholpen om uw vrouw en kinderen naar België te halen, wat volgens uw vrouw dus gebeurde nadat zij u dit alles had verteld, maakt u er geen enkele melding van dat uw vrouw in een klimaat van voortdurende angst leefde, en de kinderen niet eens buiten durfde laten spelen. U zegt enkel dat er iemand naar u is komen vragen, dat uw vrouw zei dat ze niet wist waar u was (CGVS 1, p.13) en benadrukt dan spontaan “mijn echtgenote hebben ze geen kwaad gedaan” (CGVS 1, p.14). Als u op de hoogte was van wat uw levenspartner in Colombia had moeten doorstaan omdat zij oprecht geloofde dat de “aguilas negras” uw kinderen bedreigd hadden, valt niet begrijpen dat u daar zo lichtzinnig over zou spreken. Een en ander wekt vooral de indruk dat jullie de verklaringen aanpassen doorheen de gehoren, wat opnieuw nefast is voor jullie geloofwaardigheid.”

Verzoekers voeren aan dat ieder ander normaal en redelijk mens in dezelfde omstandigheden geplaagd dezelfde veronderstellingen zou hebben gemaakt en dezelfde conclusies zou hebben getrokken. De Raad merkt evenwel op dat verzoekers zich met dit betoog wederom beperken tot een loutere negatie van hetgeen in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld zonder dat zij evenwel enig concreet element aanbrengen waaruit kan blijken dat zij daadwerkelijk bedreigd zouden zijn geweest door de AUC in Granada en waarmee zij dan ook niet vermogen de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen in dit verband te verklaren of te weerleggen.

Ook met de argumentatie dat geen opvallende tegenstrijdigheid valt op te merken in de verklaringen van verzoeker omtrent het feit dat verzoekster al dan niet in een klimaat van voortdurende angst leefde voor haar komst naar België en dat hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud enkel uitgebreidere verklaringen heeft afgelegd omdat hiernaar gevraagd werd, slagen zij er allerminst in te overtuigen nu uit lezing van de administratieve dossiers blijkt dat er geenszins sprake is van een “uitbreider” relaas, doch wel van een geheel andere versie van de feiten. Zo dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker gedurende zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geen enkele melding maakte van het feit dat zijn vrouw in een klimaat van voortdurende angst leefde en de kinderen niet eens buiten durfde te laten spelen vooraleer hij regelingen zou hebben getroffen om hen naar

België te laten komen (administratief dossier, stuk 13), hetgeen verzoekster nochtans aanbrengt als reden waarom zij met haar kinderen naar België vertrok (administratief dossier, stuk 5b, p. 14). Verzoeker verklaart integendeel uitdrukkelijk dat zijn echtgenote ten tijde van het persoonlijk onderhoud op 6 september 2018 vertelde dat “ze” (d.i. leden van de AUC) intussen nog wel naar het huis kwamen om te vragen waar verzoeker was, maar dat ze zijn echtgenote geen kwaad hebben gedaan (administratief dossier, stuk 13, p. 13-14). Slechts tijdens het tweede persoonlijk onderhoud maakt hij melding van het feit dat zijn echtgenote niet meer alleen wilde zijn na zijn vertrek naar België en naar haar moeder ging (administratief dossier, stuk 5, p. 6). Dat verzoekers hun verklaringen aanpassen naarmate het verloop van de procedure en onderling inconsistente verklaringen afleggen met betrekking tot elementen die de kern uitmaken van hun vluchtrelaas, ondermijnt op flagrante wijze de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten. Overigens dient er te dezen nog op gewezen dat verzoekers zelf verantwoordelijk zijn voor de verklaringen die zij afleggen en dat het niet aan de ‘*protection officer*’ toekomt om het persoonlijk onderhoud te “*sturen*”.

2.3.2.3.4. Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze nog terecht opmerkt dat het paspoort van verzoeker allerminst binnen de tijdslijn past van de door hen geschetste problemen, waar dienaangaande in de bestreden beslissingen staat te lezen: “*In elk geval past ook uw paspoort niet in de tijdslijn die jullie schetsen. Dit document werd uitgereikt op 20 december 2017. Hoewel u het vertrek uit Lejanias richting Granada altijd situeert “eind 2017, begin 2018” (CGVS 1, p.13), hebt u bij DVZ verklaard dat u sinds januari 2018 in Granada woont (DVZ, Verklaring DVZ, p.5), net zoals uw echtgenote (DVZ vrouw, Verklaring DVZ, p.5). Zij verklaart trouwens ook dat u voor uw vertrek uit Colombia, op 14 februari 2018,, slechts ongeveer anderhalve maand in Granada bent verbleven (CGVS vrouw, p.19). Uit de documenten die u hebt neergelegd op 11 maart 2019 blijkt ook dat jullie dochter tot december 2017 in Lejanias naar school ging en vanaf januari 2018 naar school ging in Granada. Het heeft er dus alle schijn van dat u reeds bezig was met de voorbereidingen van uw vertrek uit Colombia voor de door u ingeroepen vluchtaanleiding zou hebben plaatsgevonden (uw paspoort werd immers al uitgereikt op 20 december 2017), zeker in het licht van uw eigen verklaringen dat er in Granada – waar u vanaf januari 2018 woont - aanvankelijk geen vuiltje aan de lucht was, en dat u pas na enige tijd merkte dat u werd geschaduwd: “Dat was niet vanaf het begin maar na een tijd zag ik dat er moto’s mij achtervolgden, ze kwamen ook thuis naar mij vragen [...]” (CGVS 2, p.5). Dat deze gebeurtenissen niet consistent in de tijd worden geplaatst, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen.*”

Waar verzoekers nog opmerken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hen met dit element had moeten confronteren tijdens het persoonlijk onderhoud zodat zij een verschoning hadden kunnen vooropstellen, dient erop gewezen dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoekers tijdens de persoonlijke onderhouds onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissingen wordt aangehaald.

Zo verzoekers thans in hun verzoekschrift voorhouden dat verzoeker naar aanleiding van hun vertrek uit Lejanias naar Granada een aantal voorbereidingen troffen, waaronder het aanvragen van een paspoort teneinde in Venezuela te gaan werken maar dat zijn moeder hem overtuigde om dit niet te doen gelet op hun eerdere problemen in Venezuela, kan de Raad na lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds slechts vaststellen dat verzoekers zich te dezen bedienen van loutere *postfactum* verklaringen die niet de minste steun vinden in verzoekers verklaringen – verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat hij dacht in Granada rust te kunnen vinden, dat hij werk ging vinden en verder kon met zijn leven (administratief dossier, stuk 13, p. 13) en maakte nergens melding van zijn voornemen om in Venezuela werk te zoeken – en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog consistent en geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee zij niet vermogen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen in dit verband.

2.3.2.4. De Raad stelt voorts vast dat verzoekers geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekers niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van

vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

De bestreden beslissingen wijzen er voorts terecht op dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekers zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst kunnen onttrekken door zich in de hoofdstad Bogota te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie staat in de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 14) te lezen als volgt:

"Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus République de Colombia: Situation

sécuritétaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cavs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Colombie_situation_sécuritétaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.CQVs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf. Blijkt [...] duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldDODulationreview.com/countries/colombia-DODulation/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In zoverre verzoekers hekelen dat de informatie waarnaar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst allerm minst actueel genoemd kan worden daar zij dateert van 2015, dient te worden benadrukt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor voormelde analyse onder meer steunde op de COI Focus "Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019", zodat dit verweer niet dienstig is. Ook met het louter betwisten van de analyse, het verwijzen naar artikelen (verzoekschrift, stukken 7-9) en de stelling dat de humanitaire situatie in Colombia verergert en complexer is geworden in 2018 en dat de stad te kampen heeft met een enorme criminaliteit, tonen verzoekers niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoekers aangehaalde informatie ligt, daargelaten de vaststelling dat een reisadvies (verzoekschrift, stuk 8) gericht is aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van de verzoeken om internationale bescherming van personen die de Colombiaanse nationaliteit bezitten, immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse is gesteund.

Verder wordt in de bestreden beslissingen nog pertinent overwogen als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Colombiaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u zowel werkervaring hebt in de landbouw, meerbepaald het beheren van een boerderij (CGVS 1, p.11), als in de autosector waar u van jongsaf de stiel heeft geleerd bij uw ooms (CGVS 1, p.6). Uw echtgenote is afgestudeerd als systeembeheerder in IT (CGVS vrouw, p.6), en heeft dus een profiel dat zeer geschikt is voor de moderne arbeidsmarkt. Daar waar u bij herhaling beweert dat u in Bogota geen familienetwerk heeft (CGVS 1, p.14; CGVS 2, p.6) blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots van Facebook dat de mensen die u identificeert als uw neven en nichten (CGVS 2, p.4) wel degelijk in de hoofdstad wonen. U erkent trouwens dat uw broer W. E. voor zijn vertrek uit Colombia een tijdlang is opgevangen door deze verwanten (CGVS 2, p.4). Het mag dan ook verwacht worden dat deze mensen u in het geval van hervestiging in Bogota met raad en daad zullen bijstaan. Tenslotte maakt u geen melding van ernstige gezondheidsproblemen die een eventuele terugkeer zouden bemoeilijken.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Jullie tegenwerpingen verwijzen naar een hoge criminaliteit in Bogota, dat jullie niet zou kunnen aarden in een grootstad en de blote bewering dat u daar zonder werk zou komen te zitten (CGVS 2, p.6; CGVS vrouw, p.18). Deze uitspraken over de leefbaarheid van miljoenenstad Bogota wijzigen bovenstaande inschatting op geen enkele manier.”

Met het betoog dat zij in de hoofdstad niemand kennen waar zij bij terecht kunnen, dat de stad te maken heeft met criminaliteit en het bijgevolg geen plaats is voor kleine kinderen, beperken verzoekers zich tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig en/of ongefundeerd bevonden verklaringen en waarmee zij niet vermogen te tornen aan voormelde vaststellingen en overwegingen waaruit blijkt dat zij in de stad Bogota wel degelijk over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers in de stad Bogota over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER